

Pamětník Petr Kubíček

rozhlasový scénář

připravily: Pavla Kotrbová, Monika Majzlíková, Sabina Procházková

čety: Pavla Kotrbová, Monika Majzlíková

1. Pan Petr Kubíček se narodil 7. dubna 1955 v Jihlavě. Prožil tu i své dětství a dospívání a jako každý mladý člověk měl v této době řadu snů a plánů. Chtěl jednou studovat na vysoké škole a po studiu učit děti nebo se chtěl věnovat hraní hokeje na profesionální úrovni. Hrál za Duklu Jihlava a byl dokonce nominován do juniorské hokejové reprezentace, která měla odcestovat na mistrovství světa juniorů do 20 let do kanadského Winnipegu. Vše se změnilo, když jeho starší bratr v roce 1968 emigroval do Švýcarska. Rodina se stala pro režim takzvaně nespolehlivou.

Nahrávka 2:00 – 2:36

2. Po absolvování gymnázia nemohl jít dále studovat na vysokou školu a jeho hokejový sen kvůli emigraci bratra také načas skončil.

Nahrávka 3:28 – 4:16

3. Pan Kubíček se tedy zvláštními cestami osudu dostal k hornictví. Po vojně, v 70. letech, nastoupil do Uranových dolů v Příbrami, aby neskončil u pomocných prací.

Nahrávka 5:00 - 5:22

Přes počáteční těžkosti a pocity zklamání si nakonec zvykl a práce se mu dokonce zalíbila. Rozhodl se, že v žádném případě nerezignuje, postupně si dodělal maturitu na dalších dvou školách a časem se vrátil i ke svému milovanému hokeji. Nabídky do nejvyšší ligy nebo do zahraničí na něj sice už nečekaly, ale mohl hrát a později i trénovat hokej na slušné úrovni.

4. I když život v tehdejší Československu nebyl pro pana Kubíčka vždy snadný, pro emigraci se nerozhodl. Nechtěl tu nechat ženu a děti. Navíc vždy tvrdil: „Všichni utéct stejně nemůžeme.“ Bratra ve Švýcarsku navštívit mohl, později však na jeho pohřeb už puštěn nebyl.
5. Pan Kubíček nepatřil přímo do organizovaného disentu. Nepodepsal ani Listinu 2000 slov, čehož však lituje, důvodem nebyl nesouhlas, ale nedůvěryhodná osoba, která mu listinu donesla. I o tom byla tehdejší doba, důvěra v lidi byla důležitou a velmi křehkou věcí.
Forma jeho protestu nebyla nikdy nijak hlasitá, šlo spíše o to, nenechat si vzít svůj styl života a nepřizpůsobit se i přes nepříznivé podmínky. Pan Kubíček poslouchal spolu s přáteli zahraniční rozhlas, scházeli se u něj v bytě na malé folkové koncerty, účastnili se nenásilných protestů apod. Revoluci v roce 1989 přivítal s nadšením, aktivně se jí účastnil a po revoluci se v 90. letech dokonce vrhl na čas do politiky.

Nahrávka 16:23 – 16:54

Dnes se žíví pan Kubíček civilním povoláním a je rád, že může žít v demokratické zemi. Jak říká, naše demokracie má ještě trhliny, ale stejně je hezké, že můžeme svobodně rozhodovat o svém životě. Pan Kubíček si splnil i některé své dřívější sny, zahrál si například hokej v Kanadě, na což dodnes vzpomíná a na památku nosí na krku kanadský pěticent. To, že člověk se nikdy nemá vzdávat a ztrácet naději, vystihuje i jeho krédo.

Nahrávka 5:55 – 5:58

